

ROMAI LÁNYKA. (Lásd a 42. l.)

3. szám. — 1874.

VII. kötet

A HEGYTŐI TÖRPÉK.

— Regé. —

I z a b e l l a nénitől.

(Folytatás.)

Most azonban előhozá Gunda az ebédet s mindhárman igen jóízűen falatoztak; azután rövid ideig szunyadott a törpe, mialatt a gyermekek virágokat szedtek és csuklyája körül fonták. Fölébredvén a törpe, e virágok mindenikének nevét elmondá nekik, kis történeteket fűzött hozzájuk, melyektől azok megnevezése ered; Gundát némely növény gyógyerejére tanítá és így tön minden tárgyat illetőleg, melyet Jani előhozott; minden madarat meg tudott nevezni a fák ágain s ha egyet füttyentett, azonnal oda repültek. Egy fekete varju csatlakozott különösen hozzájuk s folyton károgott, mintha egész hosszú történetet beszélne el, s a törpe idegen nyelven felelt reá, úgy hogy a gyermekek csodálkozva bámultak. Azután érthetően mondá:

„Ugy-e öreg, mi rég ismerjük egymást? bizony már van száz esztendeje. De most távozzál, üdvözöld a többieket s mondd, hogy nem sokára hazatérek.“

A varjú elröpült, de a gyermekek egészen elnémultak. Ezt az agg nem türheté s azért mondá:

„Jer Gunda, már csak megkísértem, ha tudok-e már járni; csak nagyon kissé segíts!“

Gunda azonnal kész volt, de Jani is sietett a másik oldalára. Azonban a törpe örömmel mondá:

„Magától is megy már! Csodaorvosnő vagy te, Gunda. Tégy a lábamra még egyszer abból a balzsamból, már-már ideje lesz hazatérnetek, s nekem is el kell mennem, mielőtt besötétednék.“

Mialatt pedig a leány új kötést rakott a majdnem begyógyult sebre, a törpe folytatá beszédét:

„Ajándékot ígértem nektek, legyen hát meg, mert az ígéretet teljesíteni illik; gubát vagy szoknyát nem adhatok nektek, mert szabó nem vagyok; — de adok valami jobbat, nehogy esős napokon ismét unatkozzatok s valami helytelenséget kövessetek el; egy játékszert adok, melynél mulattatóbb nem található. Nézzétek csak!“

És most a kögolyókat a földre dobá; oly vígan tova gördültek, mintha megelevenedtek volna. Aztán ismét szólt:

„Most megtanítalak titeket ezen játékra, jól vigyázzatok!“

A talaj egyik sík helyén kis gödröket vájt s megmagyarázá nekik a golyójátékot, melyet most már minden gyermek tud játszani, azért tehát nem szükséges, hogy ismételve elmondjam; de akkor valami új volt az.

Mindhárman játszottak, miközben a törpe a golyókat egyenlően fölosztotta közöttük. Egy óra mulva Gunda volt a nyertes, s valamennyi golyó az övé lett. A törpe mosolygott, jóízűen dörzsölé kezeit s kérdé: „Mit csinálsz most velök?“

Rögtön elhatározván magát a kis leány, felelé:

„Megosztom Janival.“

Ez rendkívül megtetszette törpének, a kis lány arcát megsimogatá s kiáltá:

„Ez helyes, így van jól! Csak oszszatok meg mindent egymással; jegyezd meg magadnak, Jani.“ Azután hozzátévé: „Ha nincs dolga a gyermeknek, akkor játszszék; az jobb a henyélésnél. Hát játszatok, játszatok, de ne civődjatek, és ne pereljetek, azt a jó Isten nem tűri. S most még egyre figyeljete: ha talán elvesznének a golyók, vagy ha még többet akarnátok, csak jöjjetek ide; gondoskodni fogok, hogy mindenkor egy tuczatot találjatok itt. És ha épen valami szükségben vagy gondban volnátok, álljatok ama hegynyilas elé és kiáltsátok:

„Öreg törpe, jer elé
A sötét barlang felé!
Nagy a gondunk, kis öreg,
Jöszte hamar segíts meg.

Mondjátok utánam e verset, hogy tudjam, vajjon megtanultátok-e?“

Midőn erről meggyőződött, kezét nyújtott a gyermekeknek s majdnem szomorúan mondá:

„Isten veletek, maradjatok jók és istenfélők, istenfélők! S ne feledjétek a hegytői törpét.“

E lassan, bánatosan mondott szóknál csuklyáját arczára húzá s a gyermekek rögtön áthatlan ködben állottak; nem sokára keresztül töré azt a nap — a törpe azonban már eltűnt.

A gyermekek összefogózva hallgatagon tovább indultak; a kecske hívás nélkül követé őket. A hegyről lesiettek, s a hol csak egyenesebb volt az út, teljes erejükből futottak kunyhójuk felé.

Atyjok és anyjok ma épen korán tértek vissza, mert gyermekeik miatti aggodalmukban nem nyughattak. Mindketten az ajtóban álltak s gyermekeik elé siettek. A gyermekek egyszerre mindketten kiálták: „Apám, anyám! hegytői törpe volt az a kis emberke s nézzétek — ajándékozott nekünk valamit!“

Az atya titkon mondá nejének:

„Mindjárt gondolám, hogy ez szerencsét hoz gyermekeinkre.“

„Amen,“ válaszolá amaz.

Éjjel a favágó titkon fölkelt s a golyók után nézett, ha nem változtak-e át aranydarabokká. De ez nem történt; apró, fehér és vörös pettyes márvány golyók maradtak, a gyermekek játékszere.

* * *

Jani és Gunda igen megörültek a kőgolyóknak, ezzel üzék el unalmukat, ha ez meg akará lepni őket. Mihelyt Jani csupa pajkosságból ingerkedni kezdett, vagy világos nappal henyén a fűben hevert, vagy épen ásított, mintha egy tuczat legyet egyszerre el akarna nyelni, Gunda a golyókat megcsörgeté zsebében, s a fiú gyorsan fölugrott, mondván:

„Várj csak, ma mind elnyerem tőled.“

Azonnal alkalmas helyet kerestek, gödröket vájtak, s a két gyermek oly tüzesen folytatta a játékot, mintha a félvilágot kockáztatták volna. Igen nagy ügyességre tettek szert; kivált Gunda értett hozzá a távolságot pontosan kimérni s aszerint intézni mutató ujjával az erős vagy gyenge gurítást, míg a kissé rakoncátlan Jani hevesességében

a golyócskát gyakran sokkal túldobá a czélon. Ha pedig végül egyikök mind elnyeré a másiktól a golyókat, ismét testvériesen megosztották.

De már néhány nap multával fogytak golyóik; egyik elbújt a fübe s nem találhatták meg többé, a másik a hegy-lejtőn legurult stb. Erre a gyermekek egészen elszomorodtak s kedvetlenségökben már kezdték egyik a másikat vádolni, midőn Gunda fölkiáltott:

„Tudod, mit teszünk? elmegeyünk a törpéhez, s kérünk tőle új golyókat; megígérte nekünk, hogy ad többet is.“

Jani beleegyezése jeleül durrantott ostorával és mindketten haladéktalanul utra keltek. Felmásztak a sziklafalig s valahányszor megálltak, mindannyiszor hívták a törpét s Jani mindkét kezét szája elé tartá, hogy a hangot erősítse, de a szürke emberke csak nem mutatkozott. De midőn azon helyre értek, hol a törpe a minap feküdt, fehér és vörös pettyes kövecskék viritottak eléjük. Örömmel rájuk rohantak s ismét egész tuczat volt készen előttük.

„Nem mondtam?“ kiáltá diadalmasan Gunda, s most mindketten tele torokból kiálták: „Ősz emberke hosszú szakáll! Szépen köszönjük!“

Csitt! mi volt ez? — Vig nevetgélés hallatszék a hegynyilásból, azután ismét elcsendesült minden.

(Folytatása követk.)

KÁROLY URFI HARMADIK KALANDJA.

(Képpel a 37. lapon.)

EGY SZÉP vasárnapi délután Károly barátunk még két pajtásával vígan sétált végig a városka utczáin, ki a szabadba. Nem tudták volna mihez fogjanak, hanem majd kint a mezőn akad valami multság, azt tapasztalásból tudták s ezért vígan füttyörészve mentek a liget felé.

Amint ekképen kiértek s egy bokor mellett elhaladtak, Károly hirtelen megállott s csendet intett. Valami sajátos hang ütötte meg fülét.

„Hallgassátok csak, fiúk,“ szólt Károly . . . „Milyen furcsa hang, hogy zug, rőfög, horkol . . .“

„Valami fenevad rejtőzik ott,“ szólt Gyuri kissé ijedős hangon.

„Persze! Miért nem oroszlán, vagy tigris?“ szólt a bátrabb Zsiga.

„Mindjárt meglátjuk,“ tevé hozzá Károly és a bokorhoz lépve, félre hajlítá annak ágait. „Ah! Ez ugyan jámbor vadállat! Nézzétek! Hiszen ez senki más, mint Gergely koma, a csösz, a ki itt alszik és horkol, a helyett hogy vigyázna a tengerire.“

„Ez rettenetes kötelességmulasztás,“ szólt Zsiga. „Hiszen akár egész nyáj is legelhetne a tilosban miatta.“

„Ez példás büntetést kíván. Fiúk, gondoljatok valamit, a mivel megtréfáljuk az öreget.“

„Mondok valamit!“ szólt Gyuri; „vágjuk le a zubbonya egyik végét.“

„Ohó! Az már nem tréfa, azzal

kárt okoznánk a jó Gergely komának. Jobbat mondok! Nézzétek! Itt tömredék kullancs van; szedjünk egy csomót és hintsük az öreg ruhájára . . . eltart egy óráig, míg mind leszedi majd magáról. Azt fogja hinni, hogy álmában hempergett olyan helyen.“

„Jó lesz! Jó lesz!“

Rögtön hozzáfogtak a pajkos csinyhez s néhány perczel később már több száz, sőt talán ezer kullancs kapaszkodott Gergely koma ruhájába, úgy, hogy szégyent inkább valami uj fajta sündisznónak, mint a becsületes csösznek lehetett nézni.

„Igy! Ez jól van,“ szólt Károly. „Most még a kalapját bokorétázzuk föl.“

Ezzel elővévén zsebkendőiket, nagy óvatossággal csalánt szedtek s úgy körülkötötték vele Gergely koma kalapját, hogy akárhol nyult hozzá, bizonyosan megsüti a kezét.

Készen lévén e szép mulatsággal, félrevonultak egy bokor mögé, hogy

meglessék, miként fog az öreg boszankodni, ha majd fölébred. Vártak egy negyedórát, egy félórát, — hanem hiába. Gergely koma azonban mélyen aludt és semmikép sem akart fölébredni. A fiuk végre beleuntak a várakozásba s

előbujtak a bokor mellől, más mulatságot keresni, a mire itt azonban nem sok kilátás volt; a mező pusztá volt, sehol senki, semmi, csak egy fa alatt legelészett a csösz kis lova, megnyergelve és fölkanatározva. Kételső lába össze volt kötve, hogy el ne szökhessék s így Gergely koma nyugodtan alhatott.

Károly, amint a lovat megpillantá, nagyot ugrott s mindjárt tréfára gondolt és jó kedvében mindjárt

versben kezdett beszélni.

„Nézzétek, amott a ló
Lovagolni volna jó“

„Terringettét,“ szólt Gyuri kaczagva, „Károly ma csupa jókedvében még fölcsap költőnek.“

„DE E VÉGZETES PILLANATBAN EGY ÖREGES FÉRFI
KERÜLT ELÉJÜK.“ (Lásd a 38. l.)

TAVASZI ÖRÖM.

ISTEN hozott, kikelet,
Gyermekek világa!
Tele van a garabód
Sok kedves virággal!

Szórjad, szórjad kincseid,
Szórjad füre, fára,
Hadd viruljon mindenütt
Piros virág, sárga!

Hogy megifjult a világ!
S ott a szirt, a vénhedt,
Büvölő kezéd alatt
Virágzó kertté lett.

Isten hozott, kikelet,
Gyermekek világa!
Hulljanak ránk kincseid,
Piros virág, sárga!

H Á R O M M A D A R.

Daru.

Sas.

Vad galamb.

D a r u.

A GÓLYÁNAK daru a komája,
Hasonlít is, úgy látom, hozzája,
De nem tartja az atyafiságot,
Többre nézi ő a daruságot.

Daru uram, be hiú madár kend!
Tán biz azért, mert a bubján toll leng?
De meztelen ám a lába szára,
Nincsen kendnek bagarja esizmája.

S kend sem él pisztránggal, sem lazacczal,
Sem valami más nemesebb hallal;
Áldja sorsát, ha van kigyó s béka,
A kelmed bendőjének elég a!

Szépen szól, ha repül, száján a „kru!”
Tudományos madár ám a daru,
Az ábéczét alaposan tudja
S V betűt vet, ha messze víz útja.¹⁾

*

Vad galamb.

VÉSZES hogy lehet a rév?
S a zaj hogyan fullhat csendbe?
„Vad galamb” — mi furcsa név!
Hogy lehet vad ami szende?

*

S a s.

A LEVEGŐ oroszlánya vagy te, sas!
Madárország királya vagy, hatalmas.
Zeűsnek testőre voltál valaha,
Te, a madarak királya.
A királyok madara!

=====

RÓMAI LEÁNYKA.

(Képpel a ezimlapon.)

NAGY hősöknek unokája,
Fehér háznak oldalán:
Mit zenélsz harmónikádon,
Te kis római leány?

Tán az ősök dicsőségét,
Kiket fél vilig uralt?
Pompejusról és Caesárról
Zengsz nekünk sohajtva dalt?

Ah! Csatazajt, kúrtriadást
Nem örökít hangszered —
Az csak esőndes pásztoroknak
Boldogságáról zeneg.

Kis dolgokról kicsinyke dalt,
Mely koszorút nem is kér.
— Mint a dal, csekély a bér is, —
Egy kis réz paoliér²⁾!

¹⁾ A darvak tudvalevőleg V betű alakjába sorakozva repülnek.

²⁾ Római aprópénz.

TENGERPARTON.

(Képpel a 48. lapon.)

ZINTE sajnállak titeket, kis olvasóim, kik nagyobbára csak rajzokból ismeritek a tengert, ez örökkön zugó roppant víztömeget, az égnek e nagyszerű tükrét. Mert bizony magyar tengerünket Fiumében csak alig látogatjátok meg. Pedig mily vonzó tengerparton lenni s főleg a gyermeknek! Apály idején visszatörölődva a víz: kis lányok s fiúk apró kapával, ásóval sietnek a fővényre, melyen néhány percz előtt még a hab rengett s nagyszorgosan kezdik megmunkálni a homokot, mely nem meddő homok, hanem termékeny, mert számos, szebbnél szebb kagylót tartalmaz. A fiúk aztán kilyukatják s a lányok felfűzik s magukat s babáikat fölciczomázzák vele.

Néha megeskik, hogy ritka nagyságu kagylót is vet ki a hullám. Ekkor aztán annál nagyobb az öröm. Sőt egyszer az ostendei partra, roppant vihar után, a zajgó víz drágagyöngyös kagylót is vetett ki, melyet szerencsére egy szegény halászfiú talált meg, ki ezáltal fölsegíté szegény szüleit s ma Ostendében csinos vendéglőt birnak.

Magáról a tenger nagyszerűségéről hallgatok. Ahhoz fogható benyomás, midőn a végtelen vizlemezre ráhajlik az ég harangja, vagy midőn a fölkelő vagy lenyugvó nap bíborral önti el a tenger színét, míg itt-ott apró lépék gyanánt fehér vitorlák csillannak meg a sikon — ilyet csak látni keil, hogy az ember szive, ha lehet, még nagyobb csádálattal és imádattal forduljon az Alkotóhoz.

Ostendében láttam kicsi angol lánykákat s fűcsekákat, kik Indiából jöttek (Bombayból) s hónapokon át folytonosan tengeren voltak s bizony meg sem látszott rajtuk.

Ezek vannak itt lerajzolva. F. b.

ROKKANT VITÉZ.

(Képpel a 41. lapon)

HEJH, volt idő, midőn ifju voltam,
Midőn hévvel honomért harcoltam,
Lábam gyors és éles vala szemem,
És vidám kedv lakott kebelemben.

Hejh, mikor tűz mellett táboroztam
S pajtásimmal daloltam, boroztam:
Szívem bátorság s erő emelte,
Enyém volt a föld s mi van felette.

Minden elmúlt. Vége ennek, vége!
Megtörött az ifju egéssége —
Izmos karom, gyors lábam elfáradt,
És szememnek ereje kiszáradt.

Szegény öreg, rokkant vitéz lettem,
Senki, senki sincsen körülöttem!
Csak kis kutyám egyetlen barátom,
S e hegedű egyetlen szerszámom.

Hű ebecském az én kalaúzom.
S ha az utcán dalaimat húzom,
Szájában ő tartja a sipkámot
S megvéd, hogy ha rám valaki támad.

Hejh, volt idő, midőn ifju voltam,
Midőn hévvel honomért harcoltam.
Vagyok mostan világtalan öreg
A ki ócska hegedűjén
Krajczárkáért zörög.

A RÓZSAKIRÁLYNŐ.

— Tavaszi mese. —

RÉGES régen, mikor a földet teremte Isten, teremte ugyanakkor a fákat és hasznos növényeket is. Midőn már mindez megvolt, leküldé angyalait, hogy mindent megnézzenek, s azok jártak-keltek mindenfelé szivárvány palástba burkolózva, s a merre jöttek és mentek, s a hova hosszú palástjok ért, nő-

tek mindenfelé a virágok, tarkán a szivárvány színeiben játszadoxva.

De a virágok össze-vissza, mindenfelé nőttek a merre a szem láthatott, és nem volt köztük még semmi rend. Azért, végigtekintvén az angyalok a tarka seregen, azt mondák a rózsának:

Te vagy köztük a legerősebb, te bírsz nem csak szépséget és illatot, (ami a virágok közt a szellemet és érzelmel pótolja,) hanem van fegyvered is, te légy tehát a virág-királynő.

A rózsza tehát királynő lett. Első teendője az volt, hogy rendet hozzon be a virágok közé, hogy melyik mikor nyiljék. Ki legyen tavaszkor az első, és így mint a tavasz hirnöke az emberek előtt is legkedvesebb? — ez volt a főkérdés.

Nagy zajjal igyekeztek a virágok föltünni és magoknak az elsőséget kivívni; körülvették a rózsát, s beszéltek mindannyian. Ki szépségét mutogatá, mint a hiú tulipán, büszkén emelgetve fejecskéjét; ki illatával kérkedett, mint a jáczint és viola; sokan pedig, kik épen nem dicsekedhettek valami föltünő tulajdonokkal, azért mégis beszéltek, sőt talán annál inkább. Ekkép lármázott a szájhős tátogó (oroszlánszáj), szarkaláb barátjával, sértegetvén a királynőt.

„Majd meglássátok,” így szólt gúnyosan, „csak saját rokonainak fogja a rózsza az elsőséget adni. Mi nem várhatunk tőle semmi jót! Hátral maradhatsz!”

A liliom csak azt ohajtá, hogy ő mindég a királynő mellett lehessen.

a komoly szegfű is csak e kegyet kérte, és ez ohajuk teljesítve is lön.

A rózsza aggódva nézett maga körül, nem tudott határozni, és fájt nemes szívének a sok üres beszéd, és a virágok hiuságának látása. Már a jáczint és gyöngyvirág közt akart csak választani, mint a melyek legillatozóbbak és szépek is voltak, midőn gondolkozó tekintetét egy bokor aljára vetvén, ott meglátta szerényen visszavonulva a kedves kis ibolyát, mely szelid tekintetével úgy tünt föl a sok zajongó virág közt, mint az ég gyermeke. Egyszerre kiderült a rózsza arcza, s örömmel mondá:

„Ime, választottam már! A kis ibolya, mely, bár a legkedvesebb illatú, még is szerényen visszavonul, a kis ibolya lesz az első, ő lesz a tavasz hirnöke és a gyermekek kedvence!“

És úgy is lett; a kis ibolya az

első ma is, és bár kicsiny és elrejtőzik, kedvesebb mégis látása mindannyinál. Utána jön aztán a jáczint és gyöngyvirág, és hogy bebizonyítsa a rózsza, hogy nincs igaza a szájhős tátozónak, úgy rendelé, hogy a legutolsó virág legyen; midőn már jő a zord tél, és fagyos lehelletével földrelankasztja a természet tarka gyermekeit, a rózsza legyen az utolsó, mely elhervad. Így lett az őszi rózsza (dér-rózsza) az ősz legutolsó virága, a temetők éke, és még sokáig eltartogatjuk hideg szobákban ma is, mint az ősz végső kedves emlékét.

Rendelémég azt is, hogy a vadrózsza legyen mindenütt a virá-

gok öre és védő testvére; azért ma is ott látjuk a vadrózsza-bokrot az útszéleken, hegytetőkön, töviseivel sebezve a kimétlen járókelő lábait.

ROKKANT VITÉZ. (Lásd a 43. l.)

M

ban

1-

nes.
Vol
nitz

ban

Xan
(és
risk
Mar
Gize
Etel
berg
rek,
Fisc

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

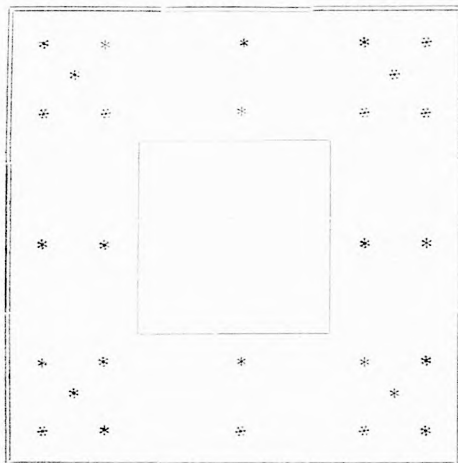
A „Kis Lap“ VI. kötetének 24. számában foglalt betűtalányok megfejtése:

1-ő *Oceán*, 2-ik *Keresztes pól.*

Helyesen megfejtették: Szontagh Ágnes, Mandelló (csak? Vezetékneved nincs!), Volf Luiza, Ilona és Ernő, Toldy Viktorka, Kremnitzky Ferencz. Nagy Vilma.

*

A „Kis Lap“ VI. kötetének 25. számában foglalt számtani föladvány megfejtése:

Helyesen megfejtették: Sváiczér Xandrón, Csatóry Zsuzsa és Árpád, Kohn Vilmos (és nem Vilmos Kohn), Major Erzszi, Ryll Mariska, Kecskés Kornélia, Antok Jolánka, Várkonyi Margit, Ujfalusy Imre, Márkus Sándor, Bucsányi Gizela, Nagy Vilma, Bereczk Kornélia, Fischer Etelka, Blantz Jenő, Jancsovics Margit, Rappensberger Endre, Toldy Viktorka, Kelláuer testvérek, Toldy Géza, Klein Anna, Talabér Emma, Fischer Helén, Gyenes László, Nagy Lajos,

Wallfisch János, Eizliczer Sándor, Reich Szeráfina és Berta, Hoífer Lajos, Hirschler Henrik.

*

A „Kis Lap“ VI. kötetének 26. számában foglalt betűtalányok megfejtése:

1. *Kántor*, 2. *Péntek*, 3. *Ónod*, 4. *Ödön*, 5. *Pék*, 6. *Tenta*.

Helyesen megfejtették: Nagy Vilma, Kohn Bécia (a 2. híján), Ápfel Pepi, Krah Ernő (háromnak híján), Mokry Emma és Janka, Nuricsán Erzszi, Wollák Izabella és Janka, Wolf Luiza, Ilka és Ernő, Nagy Sándor, Nobl Sándor, Kiss Mária, Szeremley Kálmán, Groisz Helén, Major Erzszi, Ryll Mariska, Kecskés Kornélia, Antok Jolánka, Lackenbacher Rezső, Fischer Helén, Kubeck Erzsike és Gábor, Máj Ilka és Bertha, Pflf Pista, Bossányi Elemér, Boros Gyula, Unátyinczky Nina, Bogdán Blanka (egy híján) Blantz Róza és Jenő, Mészáros Lajos, Hám Sándor és Antal, Külley Dalma és Elemér, Eis-litzer Emma, Hermina, Miksa és Gyula, Ujfalusy Imre, Toldy Géza, Bucsányi Gizela, Dusárdy Lajos, Vadnay Margit, Pauka Tibor, Sárközy Kázmér, Kohn Vilmos, Altschul A., Hercz Miksa és Józsi, Násztl Géza, Márkus Sándor, Boros Ilka, Toldy Viktorka, Wallfisch János, Eizliczer Sándor, Talabér Emma, Horváth Lóri, Balasovics Oszkár és Ernő, Reich Szeráfina és Berta, Rappensberger Endre, Peőcz Margit és Ernő, Wimmer János, Károly és Béla, Szontagh Ágnes, Buday Kálmán és Bécia, Roboz Zoltán, Horváth László, Kremnitzky Ferencz, Radvány Alice, Führer Károly, Bartalis Anna.

*

A VII. kötet 1-ső számában foglalt betűtalány megfejtése:

„Szorgalom.“

Helyesen megfejtették: Wolfgang Vilma, Máj Ilka, Dusárdy Lajos, Sivó Jenő, Winterstein Paula, Scholder, Kispál Mihály, Boronkay Desző, Sánta Elemér, Falvay Fanny, Baranyay Zsigmond, Szeberényi Ilka, Nuricsán Erzszi, Okrutzky István, Hönig Dezső, Rácz Béla, Wolf Lujza, Ilka és Ernő, Kelláuer testvérek, Valentini Adolf, Jaeger József, Széky Miklós, Donogány Julia, Torma Stefánia, Bodolla Gábor, Bossányi Elemér, Haragos László, Kaufmann Samu, Svarcz Ábrahám, Rosenberg Bertalan (nem Bertholon), Csajághy Rezső, Leszner Mór, Ujfalusy Imre, Ápfel Pepi, Boros Endre, Schwimmer Julcsa, Potsa Jóska, Fekete Janka, Fráter Eveline, Schwarz Béla, Buday Kálmán és Béla, Hirschel Felix, Takács Rózsa, Töllösy Ilona, Kriesszku Mina, Horváth Géza, Toldy Viktorka, Kremnitzky Ferencz, Unátyinczky Nina, Wollák

Izabella, Nobl Adolf és Sándor, Blantz Róza és Jenő, Csák Flóra, Balásovich Alice, Hamikiré Helén, Führer Károly, Rappenberger Endre, Bartalis Anna.

*

A VII. kötet 1-számában foglalt történelmi talányok megfejtése:

„Kinizsi” — „Kenyérmező.”

Helyesen megfejtettek: Farkas Mariska, Csizmadia Mátyás, Herz Miksa és Józsi, Kohn Béla, Dusárdy Lajos (az 1. híján, mert Zrínyiben csak 2 i van; az y nem i.) Sivó Jenő, Kohn Vilmos, Winterstein Paula (az 1. híján,) Schön Gyula és Lipót, Scholder, Kripál Mihály, Medgyesről névtelen, Sánta Elemér, Falvay Fanny, Baranyay Zsigmond, Schwarz Béla, Krahl Ernő, Márkus Sándor, Szeberényi Ilka, Horváth Mariska, Nuricsán Erzsí, Gráner Szidónia, Hönig Dezső, Rác Béla, Wolf Lujza, Ilka és Ernő, Kellauer testvérek, Lázár Árpád (az 1-ő híjával) Valentini Adolf, Jaeger József, Székely Miklós, Donogány Julia (e négy utóbbi a 2-ik híján), Torma Stefánie, Bodolla Gábor, Haragos László, Ujfalussy Imre, Pillicz Mózes, Ápfel Pepi, Deutsch Berta (az 1. híján), Roth Amália (a 2. híján), Kertész József, Boros Endre, Schwimmer Julesa, Brezovay István, Fekete Janka, Szontagh Ágnes, Hill Irma és Antal, Deutsch Berta (az 1. híján), Buday Kálmán és Béla, Hirschel Felix, Boroszkó Mariska, Okrutzky István (a 2. híjával), Roboz Zoltán (a 2. híján), Krileszku Mina, Toldy Viktorka, Strasser Vilmos (nem W-vel), Kremnitzky Ferencz (a 2. híján), Bogdán Blanka és Andor (az 1. híj.), Unátyinczky Nina, Wollák Izabella, Nobl Adolf és Sándor (a 2. híj.) Peőcz Erzsí és Margit (a 2. híj.), Réthy Akos, Havazla Gábor (a 2. híj.), Blantz Róza és Jenő, Szilágyi Jani és Mihályka, Csák Flóra, Hamikiré Helén, Führer Károly (a 2-ik híj.) Todorovits Szidónia, Sárközy Erzsí. Még többektől is vettem helyes megfejtést, de a kis szelesek vagy elfelejtették nevéket aláírni s így nem tudhatom kik, vagy olvashatlanul írták s így semmint hibásan közlöm, inkább nem is közlöm, mert ha a világosan olvasható írás egyáltalán kívánatos, a tulajdon név aláírásában a legnagyobb szabatságra kell törekednünk, mert a tulajdon név, főleg a családi, nem általánosan ismert szó, hogy azt néhány vonásból is ki lehessen deríteni.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horváth Géza és László. Látogatástok nagy örömeire fog szolgálni. Bár minden kis olvasómnak személyes ismerője is lehetnék! — **Fekete Janka.** Forgó bácsi postájában senkit sem szokott megdöngtetni, csak meginteni. Csak

egyszer voltam kénytelen egy vásott, henczegő kis diáknak a körmére koppintani s ezt is azon reményben, hogy megjavul tőle, nem hogy magamnak szerezzek vele elégtételt. — **Boros Endre.** Az egyik fele nagyon ismeretes, a másik meg rokon az 1-ő számbelivel. Igyekvésem mindamellet méltánylatomat bírja. — **Peőcz Margit és Erzsí.** Amennyi telik azt a kiadóhivatal meg fogja küldeni, mert bizony a fölös példányok nagyon gyorsan keltek s pótnyomásról egyelőre szó nem lehet. Forgó néni igen szívélyesen viszonyozza a váratlan megemlékezést. — **Reich Szerafine és Berta.** Csinos leveleteket nagy élvezettel olvastam, de Mátyás király hűtlen ötvösére vonatkozó felfogások hibás; mert azért, hogy valaki ügyesen lop, még nem érdemes a bocsánatra; ha még szanná-bánná bűnét, inkább, hiszen a legtöbb tolvaj is ügyesen lop s ha ezért büntetés nélkül szabadulnának el, furcsa erkölcs származhatna a közrendbe és vagyonbátorságba. Az igaz, egy tréfás példásod azt tartja, hogy nem a lopásért bűnhődik a tolvaj, hanem azért hogy rajta érte magát; ámde ezt komolyan venni nem szabad. S ha a spártaiaknál a nevelés egy részébe a lopást is fölvtették, ugy annak egész más jelentőséget tulajdonítottak s aztán — akkor volt, midőn a tulajdon-jog fogalma a sok hódításban és vesztésben még nem szűrdött le tisztára. Reméljük, hogy Mátyás király ő felsége megbocsátott a sikkasztónak; de hogy megérdemelte volna a büntetést, az bizonyos. — **Talabér Emma.** A képtalánynak éle abban áll hogy, részei és egészben más-más jelentőségű. Ennek pedig „a kuton” csak egy jelentősége van s ez is csonka. A többiek megjelentek más-más alakban. Egyéb tán jobban fog sikerülni. — **Nagy Lajos.** Nem mondanád meg, milyen szó ez az „elemista”? Vagy nálatok így szokás? Bizony furcsa kis szó! Eszerint a könyvlista olvasót vagy könyvkereskedőt is jelenthet, a tollista tollárulót és a gyertyista szappanoszt. Eredeti magyar szóhoz idegen (deák) ragot tenni csak tréfában szokás s mint ilyet el is fogadom. — **Máy Ilka, Berta és Eszti.** Mindahárman derék kis lányok vagytok s jó születeknek igazán öröme telhetik bennetek. Még én is büszke vagyok rátok; főleg arra, hogy Eszti tollának első zsengéjét az első levelet, nekem küldte. — **Medgyesre.** (A levelezési lapon nincs aláírás.) A talánynak sorát ejtjük. — **Kispál Mihály.** Hátha „Dobai”, akkor micsoda? Név talán? De ha nem országos! — **Moesári G.** A földválynak ez idő szerint politikai színezete van s ettől bizony távol akarjuk tartani a „Kis Lapot”. — **Nuricsán Erzsí.** Nagyon ismeretes, de némi változtatással tán mégis közlöm. Köszönöm a megemlékezést. — **Rác Béla.** Megilletődéssel olvastam panaszodat. Bizony,

ha valami szép cél körül fölbuzog az érdek s másnap már lelohad, harmadnap pedig teljesen kialszik: ez nagyon fájdalmasan eshetik. De hát a fiatalságnak jellemző vonása az, hogy hévvel kap neki, fölléngol mint a szalma — melyből néhány lobbanás után pörje válik. Ohajtanám s fölötte örülnék rajta, ha oly rövid létezés után kimult kis olvasó-körötök ismét föltámadna s mint a hamvaiból kelt mesebeli phönix-madár csak annál szebb életre ébredne. Kövessétek a phönix példáját ti is: de nem abban hogy — mese — **Wolff Ernő**. Csak küldj bátran, kis barátom, s ha beválnak, örömmel közlöm. — **Szigetvárra**. (A levélben nincs aláírás.) Okkal móddal. — **Schwimmer Julesa**. Ismét bucsulevél egy megnőtt olvasómtól. Nem tudom fájlaljam-é, vagy örvendjek-é a haladásnak, mely bizony önkénynt zárja ki a „Kis Lapot”, ez csak legfőlebb a 13. évig terjedő életkornak felelvén meg. Jól esik azonban olvasnom, hogy Julesa k. a. sok szépet, jól visz át magával érettebb korába. Várom is, hogy a kis leánykában elvett mag biztató virágzásnak fog indulni, mely, ohajtom is, édes gyümölcsöket teremjen. Tehát: Isten önnel, kisasszony (már most nincs jogomban a családias tegezés) és — a viszontlátásig azon lapban, melyet kívánságához képest saját belátásom szerint választottam ki és indítottam utnak régi czimére. A furcsaság kedvéért legyen szabad megemlítenem, hogy a minapában csaknem hasonló tartalmu levelet vettem egy nagy kis olvasómtól, ki azonban így fejező be szeretetreméltó levelét: „Köszönöm Forgó bácsinak a sok élvezetes órát. A lapot küldje ezentul kis hugomnak, Dorának, mert én holnap — férjhez megyek. Öleli D. . . Bella.“ A többiekben eljárta s arczképet legott küldök, mihelyt lesz újabb lenyomat. — **Nöbl Sándor**. A történetke tán nagyon is rövid arra, hogy közöljem. Szívesen elismerem azonban, hogy az a kevés is elég ügyesen van megírva. — **Szontagh Agnes**. Az elsőt megrajzoltatom, ámbár nem is irtad meg jelentését. De azért úgy hiszem kitaláltam, hogy erdélyi. Ugy-é bár? — **Boros Gyula**. Hogy ne volna szabad küldeni? Én minden kis olvasómtól szívesen fogadok levelet, válaszolok rá örömezt s ha arra való, ki is adom. — **Külley testvérek**. Ugyanazt üzenem nektek, mit elöttek Gyulának. — **Toldy Géza**. Egyikét vagy másikát közölni fogom. — **Buesányi Gizela**. Kedves nővéred szorgalma tárgyául inkább egyebet tenne. Ha azonban úgy véli, hogy akár történelmi, akár földrajzi s tájleirési tekintetben érdekest fog küldeni, ám küldje bátran. — **Nagy Vilma**. Forgó bácsi a legvendégszeretöbben ígérkezik fogadni kis látogatóját. Reményilem, nem is tettél fel rólam egyebet? — **Lázár Árpád**. Valóban, derék fia vagy tyádnak, a jeles gf. Lázár Kálmánnak, kibem

magam is egy jó barátom elhunytát gyászolom. Ugy látszik, lelkesedéssel készülsz azon pályára, melyet szép nevű b. édes atyád annyi sikerrel futott meg. Czikked úgy mint rajzaid tanuskodnak mellette. A képeket ki fogom metszteni s aztán czikkecskéddel együtt közlendem. De mert a metszés sok időt vesz igénybe, türelemmel kell lenned. — **Tomka Kálmán**. Az első nagyon is könnyű. Olvasótársaid többre képesek. A 2-ik érdektelen és sem magyar, sem francia, mert a francia a „baronesse” szót nem ismeri; ez csak visszaélés folytán származott a német nyelvbe s ezen a réven a mienkbe. — **Mandello**. (S keresztneved?) A kis talány meg fog jelenni. — **Pollák János**. Hagyja abba időtlen verseléseit s fordítsa hasznosabb munkára a drága időt. Önben semmi hivatás a költészetre s azon barátok, akik önt bátorítják e téren: ellenségei. A „Sz. H.” leczkéje nem fogott önön? — **Dr. K. F.** A fiúcskában valóban szokatlan tehetség nyilatkozik és — mint várható — óvatos vezetés mellett, nem közönséges ember válhatik belőle. A gyermeket, melyről írja, hogy felfogása gyors és testalkata gyöngéd, mentül kevesebbet szabad a betüre szoritani, sőt ha kívánczik is az olvasásra, meg kell azt tőle vonni, mihelyt több a rendesnél. Mérsékelt torna, mozgás a szabad ég alatt s mentől kevesebb könyv! Csak az izmosabb test bírja meg a szellemi munkának nehéz terhét. Angliában jó családbeli 12 éves gyermek is van, ki alig tud többet az ábczénél. Ezek rendesen finom testalkatu gyermekek s az okszerű nevelés első sorban is a test edzését tekintti főcéljának. Azután megbírja, ha sokat raknak is rá. Vegye szívesen ez őszinte tanácsokat. A legjelesebb paedagogusok elveit közlik azok önnel. — **Rappensberger Endre**. Előzőnek vagy utolsóinak jelen-é meg valamelyik megfejtő neve, annak semmi jelentősége, mert a nevek azon sorrendben kerülnek egymás mellé, amilyenben a levélérkezik kezemhez. S ha valaki elsőnek van is megnevezve, az nem azért történik, mintha az volna a legkitünőbb megfejtő — mert hiszen minden helyes megfejtés a legkitünőbb — hanem tisztán szerencse dolga, amennyiben — ha valamely talányra jutalom van kitűzve — a sors-huzásnak kell eldönteni, ki legyen az első s ez ugy-é bár, a legigazságosabb eljárás. — **Führer Károly**. Az Istent ily kegyetlen büntetőnek nem szabad feltüntetni, mint az a te kis elbeszélésedben történik. A szerencsétlen apa mert szilaj fiu korában egy-egy madárnak nyelvét kivágta (a mi különben elég vérengző multság) meglett férfi korában miért lakoljon oly irtózatosan azzal, hogy hét fia van a ki mind néma! Nem, nem! Az Isten könyörülő s az apák hibáit nem bünteti az ártatlan gyermekben.

TENGER-PARTON. (Lásd a 42. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.